RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 93.578 van 27 februari 2001
in de zaak A. 78.394/XIV-837.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. VAN DER HALLEN,
kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
Nachtegaalstraat 47

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van Turkse nationaliteit, op 24 april 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van, ten eerste, de beschikking van 14 juli 1997 waarbij de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beslist zijn beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen en van, ten tweede, de beslissing van 6 januari 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 27 mei 1998 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 31 maart 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 4 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 januari 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. VAN DER HALLEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Turkse nationaliteit, komt op 9 mei 1994 in het Rijk aan en vraagt de volgende dag om erkenning in de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 24 maart 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Hij zou door de PKK (Koerdische Arbeiderspartij) verplicht geweest zijn hulp te verlenen. Hij zou omwille van de hulpverlening aan de PKK drie maal gearresteerd zijn geweest, respectievelijk in maart 1992 gedurende vijfenveertig dagen, in augustus 1993 gedurende vijftien dagen en in maart 1994 gedurende één week. Betrokkene verklaarde steeds in vrijheid te zijn gesteld bij gebrek aan bewijzen. Hij zou sympathie hebben voor Komkar (Koerdische groepering ontstaan in Duitsland en ideologisch aansluitend bij PSK, Koerdische Socialistische Partij) en tegen de gewapende strijd zijn. Hij zou contact hebben gehad met Turkse gastarbeiders uit Europa die Komkar-tijdschriften verdeelden. De Turkse overheid zou helemaal geen weet hebben van betrokkenes Komkar-sympathie en activiteiten. Betrokkene zou geweigerd hebben dorpswachter te worden en zou daarom ernstig bedreigd zijn geweest. Heel het dorp zou geweigerd hebben het dorpswachtsysteem te aanvaarden. De Turkse overheid zou verwittigd hebben dat bij dorpswachtweigering het dorp gedwongen zou ontruimd worden. In april 1994 zou het dorp Krabe Cheraf in brand gestoken zijn door de overheid. Betrokkene zou nadien één maand in tenten geleefd hebben en via de muhtar, die contact zou hebben opgenomen met het hoofd van de dorpswacht, Hawne, mits betaling een vals paspoort hebben verkregen. Betrokkene zou met die paspoorten samen met zijn vrouw en kinderen met het vliegtuig naar Frankrijk zijn gereisd. Hij verklaarde door de militairen en door de dorpswachters te worden gezocht.

Niettegenstaande de initiële beslissing tot verder onderzoek dient nu in de fase van de gegrondheid te worden besloten dat betrokkenes verklaringen enerzijds niet geloofwaardig zijn en anderzijds niet van die aard zijn om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Betrokkene verklaarde verplicht te zijn geweest om hulp te verlenen aan de PKK. Hij zou verplicht geweest zijn om financiële hulp en voedselhulp te geven; de PKK de weg te tonen in de bergen en zakken en brieven te bezorgen. Het is niet geloofwaardig dat de PKK Koerden, die zelf geen PKK-aanhangers zijn en waarvan de betrouwbaarheid door de PKK niet gekend is, zou verplichten om voor hen vertrouwelijke taken, zoals het overmaken van brieven te vervullen. Dit zou namelijk een te groot risico vormen voor de acties van deze guerrilla.

Anderzijds dient gesteld dat betrokkene steeds bij gebrek aan bewijzen in vrijheid werd gesteld en niet in staat van beschuldiging werd gesteld wegens hulpverlening aan de PKK. Bovendien verklaarde betrokkene dat de Turkse overheid helemaal niet op de hoogte was van zijn Komkar-activiteiten en contacten. Volgens zijn verklaring in dringend beroep had hij geen activiteiten voor Komkar, maar louter sympathie. Dit is in de context van Zuidoost-Turkije ook logischer gezien Komkar een vereniging van Koerdische immigranten in Duitsland is.

Uit hogervermelde feiten en verklaringen blijkt dat de Turkse overheid betrokkene niet als een Koerdische aktivist wenste te vervolgen.

Betrokkene verklaarde dat hij net zoais alle andere dorpelingen geweigerd had dorpswachter te worden. Het dorp zou in brand gestoken zijn door de Turkse overheid nadat het dorp gedwongen ontruimd was omwille van dorpswachtweigering. Betrokkene riskeert bij terugkeer geen individuele vervolging omwille van collectieve dorpswachtweigering. Dorpswachtweigering wordt niet officieel strafbaar gesteld, waardoor voor betrokkene de mogelijkheid van internal flight openstaat. Bovendien maakt betrokkene niet aannemelijk dat zijn dorp effectief werd verplicht ontruimd en in brand gestoken. Hij noch zijn echtgenote vermeldden deze feiten voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Dit terwijl, volgens zijn latere verklaringen, het moet hebben plaatsgevonden in april 1994, zij het de maand vóór zijn aankomst in België. Ook repte hij in zijn eerste verklaringen niet over de tentenkampen waarin zij waren verplicht te leven na de verwoesting van het dorp. In zijn latere verklaringen wordt dit dus wel vermeld en zouden in een eerste fase zestien huizen zijn verwoest, vervolgens het ganse dorp (dat in totaal dertig huizen telt). Betrokkene heeft geen enkel document van deze verwoesting voorgelegd. Bovendien komt het dorp Begindi (Xerabe Serif) niet voor op de lijsten van verwoeste dorpen waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Evenmin wordt door betrokkene aannemelijk gemaakt dat zijn neef Hasan Kaya werd vermoord door de dorpsbewakers of militairen op 25 mei 1994. Betrokkene legde hieromtrent geen enkel document voor. Bovendien staat diens naam niet vermeld in de lijst van slachtoffers van de contra-guerrilla.

Bovendien verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij via de muhtar een vals paspoort met eigen pasfoto verkregen had van het hoofd van de dorpswacht te Midyat. Het is ongerijmd in de Turkse context dat een beweerde Koerdische aktivist die onder verdenking staat een

vals paspoort zou bekomen van het hoofd van de dorpswachters op een ogenblik dat hij door de dorpswachters en militairen zou worden gezocht.

Tenslotte dient opgemerkt dat betrokkene evenals zijn echtgenote geen authentieke identiteitsbewijzen hebben voorgelegd. Als enige aanwijzing van identiteit geldt het huwelijksboekje dat op 2 april 1987 werd uitgegeven. Het boekje is slechts tot 2 april 1987 van een officiële stempel voorzien. De inschrijving van de geboorte van de kinderen gebeurde nadien onofficieel. Betrokkene kan verder geen identiteitskaart voorleggen. Volgens zijn verklaring in dringend beroep zou hij het thuis hebben achtergelaten, later in de fase ten gronde beweert hij dat het in de brand van het huis zou zijn opgegaan. Zoals hoger reeds vermeld dient aan de brand van zijn huis en aan dat van het dorp toch te worden getwijfeld. Betrokkene heeft bijgevolg ook geen objectieve stukken aangebracht die erop wijzen dat hij na 1987 en tot en met april 1994 wel degelijk in zijn dorp in Zuidoost-Turkije woonachtig is geweest.

Betrokkene heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij Turkije verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.".

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 8 april 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 14 juli 1997 beslist de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie dit beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen omdat "na inzage van het verzoekschrift tot beroep de indruk is ontstaan dat het beroep overkomt als kennelijk ongegrond" (eerste bestreden beslissing).

1.5. Op 6 januari 1998 verklaart de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep ontvankelijk, maar ongegrond en bevestigt derhalve de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (tweede bestreden beslissing). De

beslissing waarbij het hoger beroep wordt verworpen, rust op de volgende redengeving :

"Gelet op het verzoekschrift tot instellen van hoger beroep waarin appellant om zijn beroep te verantwoorden en zoals opgelegd bij art. 4/5/ van het hier voor vermeld koninklijk besluit van 19 mei 1993, de volgende feiten en middelen aanbrengt; dat hij driemaal werd aangehouden, namelijk 42 dagen ter gelegenheid van het Newrozfeest in 1992 in Dyarbakir, 14 dagen in 1993 en een week in maart 1994 telkens in Idil; dat hij in een dorp woonde waar geen school was; dat hij wegens een gebrekkige scholing geen Turks kan lezen, noch schrijven; dat hij problemen had omdat hij weigerde dorpswachter te worden in het ondertussen volledig uitgebrande dorp Bayandi Koyü (=Krabe Charef) waarvan vele inwoners werden vermoord of gevangen gezet; dat Hassan Kaya, een broer van zijn vader, werd vermoord wegens hulp aan de PKK en hiervoor werd zijn broer Agit Kaya ook gevangen gezet in Dyarbakir; dat hun gezin eveneens sympathie had voor de PKK; dat de guerrilla er dikwijls aan huis kwam, in hun opdracht moest hij met andere personen contact opnemen; dat hijzelf zich meer aangetrokken voelde tot de democratische organisatie Komkar om met democratische middelen en overleg de macht te veroveren maar moest vaststellen dat de PKK als grootste partij ook het meeste offers bracht voor de Koerden; dat de PKK niet met de Komkar wenste samen te werken; dat PKK-militanten veel beroep doen op dorpsbewoners; dat appellant hier in België contact houdt met het Koerdistancentrum en deelneemt aan georganiseerde protestacties;

Gezien appellant in besluiten kritiek heeft op de normale toepassing van de wet bij het nemen van de hoger vermelde beschikking van 14 juli 1997, een beslissing vooraleer recht te doen die genomen werd volgens een normale toepassing van artikel 57/12 van de hogervermeld wet van 15 december 1980 die tot stand kwam, na het inwinnen van een niet afkeurend advies van de Raad van State, door de wetgevende kamers met een parlementaire meerderheid zodat, ondanks de door appellant voorgehouden bewering, er geen enkel objectief element kan worden ontdekt waarop appellant zich zou kunnen steunen om enige geloofwaardigheid te geven aan zijn bewering dat er onvoldoende rekening zou gehouden zijn met het artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens zodat er ook geen enkele ernstige aanleiding aanwezig is tot het stellen van enige prejudiciële vraag aan het Arbitragehof; dat alle bij de Vaste Beroepscommissie ingediende beroepen na het indienen ervan trouwens op gelijke wijze onderzocht

worden vooraleer het door een kamer op een zitting in behandeling wordt genomen; dat na het in behandeling nemen van het beroep ten gronde door een uit één lid samengestelde kamer de mogelijkheid steeds open blijft dat het beroep wanneer de gegrondheid ervan geloofwaardiger kan worden gemaakt doorverwezen woordt naar een drieledige kamer;

Overwegende verder dat aan de Vaste Beroepscommissie niet kan gevraagd worden dat zij opnieuw een oordeel zou uitspreken over eerder door haar reeds genomen beslissingen vooraleer recht te doen, en zulke beslissingen kunnen ook niet gevat worden voor de Vaste Beroepscommissie door een vraag tot annulering ervan, een eventuele onregelmatigheid ervan kan slechts ingeroepen worden samen met een verzoek gericht tegen de eindbeslissing genomen door dat rechtscollege (zie Raad van State arrest 57.644 van 19 januari 1996 A. 67.130/XIe kamer-321 in zake Lawson Anani tegen de Belgische Staat);

Overwegende dat appellant tegelijk met zijn besluiten ook een kopie neerlegt van zijn door de burgerlijke stand van Idil afgeleverd huwelijksboekje waarin vermeld staat dat hij als Kaya Sebahaadin op 2 april 1987 in het huwelijk trad met F. O. en dat hun kinderen K. M. op 18 oktober 1988, K. H. op 9 november 1990 en K. A. op 9 september 1992 er geboren werden; dat appellant hiermede wil aantonen dat de gegevens die aan de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werden versterkt door de verbindingsdienst met Duitsland niet aan de werkelijkheid beantwoorden; dat deze gegevens vermelden dat 'XXX geboren te Cayirli op 1 januari 1965 een eerste maal in Duitsland binnen kwam op 27 februari 1978 en aldaar een onbeperkte verblijfstoelating verkreeg'; dat appellant van dit stuk kennis nam voor de zitting;

Overwegende dat het verschil in schrijfwijze tussen de voornaam 'S.' vermeld door de Duitse autoriteiten slechts een heel klein verschil vertoont met 'S.'; dat appellant zelf in zijn besluiten nog herhaalt dat hij noch kan lezen noch kan schrijven; dat hij in Turkije nooit naar school is geweest, weliswaar zijn oorsprong ook kan vinden in het feit dat appellant analfabeet is en hierdoor zelf de juiste schrijfwijze van zijn naam aan Duitse autoriteiten wellicht niet zou hebben kunnen doorgeven; dat het daarbij in elk geval toch merkwaardig blijft dat de geboortedata wel overeenstemmen maar het toch verkieslijk lijkt om de beoordeling van het ingestelde beroep niet te laten steunen op het faxbericht van 10 juni 1997, stuk 7 van het procedurebundel, omdat het eveneens onlogisch voorkomt dat iemand die in Duitsland over een onbeperkte vergunning tot verblijf zou

beschikken in België zich vluchteling komt verklaren;

Overwegende dat dit niet wegneemt dat appellant ondertussen zelf de mogelijkheid had om te trachten eveneens officieel contact op te nemen met de Duitse autoriteiten teneinde met hun hulp aan te tonen dat de informatie die zij gaven wel degelijk betrekking had op een andere persoon om zo iedere twijfel over die informatie weg te nemen;

Overwegende dat het immers de bestendige verplichting bleef van appellant als verzoeker om te trachten het bewijs te leveren voor zijn verzoek, minstens om dit voor zijn persoon geloofwaardig maken (zie nrs 195 en 196 op blz. 51 en nr 205a op blz. 53 in de 'Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié' uitgegeven in september 1979 te Genève door het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen);

Overwegende dat er niet kan worden vastgesteld dat appellant bekommerd was om effectief te reageren op de benadering van het reeds op 2 april 1987 uitgegeven huwelijksboekje waarin de geboorte van de kinderen niet officieel door Turkse autoriteiten werd ingeschreven terwijl evenmin bij appellant kan worden waargenomen dat hij echt een ernstige poging heeft willen doen om iedere twijfel over zijn werkelijke identiteit weg te nemen;

Overwegende dat bij de behandeling van het verzoek van appellant er evenmin kan worden vastgesteld dat hij ernstig poogde de motivatie van de bestreden beslissing te weerleggen waar deze er op wees dat hij geen risico loopt voor een individuele vervolging wegens een collectieve dorpswachtweigering, appellant hield immers voor dat zijn dorp in brand werd gestoken door de Turkse overheid omwille van het feit dat ook alle andere dorpelingen geweigerd hadden dorpswachter te worden, waarbij trouwens ook niet werd geloofwaardig gemaakt dat zijn dorp effectief verplicht ontruimd werd en in brand gestoken;

Aangezien de wetgever door ook aan appellant de verplichting op te leggen dat hij in zijn verzoekschrift de voor zijn beroep ingeroepen feiten en middelen zelf duidelijk zou aanbrengen, dat dergelijk verzoekschrift na het verstrijken van de beroepstermijn zelfs niet rechtsgeldig kan aangevuld worden omdat die motivering een substantiële vormvereiste is (Les Novelles, Droit Administratif, Tome VI, Le Conseil d'Etat, Titre VIII, l'annulation des décisions contentieuses administratives, nr. 1763; arresten Brusselse Agglomeratie nr. 19.341 Raad van State van 21 december 1978, Leys nr. 13.447 van 18 maart 1969 en Jorens nr. 10.809 van 6 oktober 1964) terwijl er daardoor ook vermeden wordt dat nog enig

misverstand naar een tolk zou kunnen toegeschoven worden, een verwijt dat appellant in zijn verzoekschrift wel hanteert om er de tegenstrijdigheden die in zijn verschillende verklaringen waren ontdekt mee te verklaren en te verschonen;

Overwegende dat appellant aan de hand van een medisch attest van 8 juli 1998 aantoont dat zijn kind Kaya Aghil aan een ernstige ziekte lijdt en regelmatig in de Universitaire Ziekenhuizen van Leuven voor controle en behandeling wordt verwacht. Er werd hierover ter zitting bijkomend verwoord dat een degelijke medische behandeling van dat kind voor dit kind van levensbelang wordt geacht en dat een even degelijke medische behandeling ervan in hun land van oorsprong als onwaarschijnlijk, minstens als erg te betwijfelen moet worden geacht;

Overwegende dat er ter zitting kan vastgesteld worden dat appellant ervan overtuigd is dat het leven van dat kind in gevaar zal komen indien de degelijke medische verzorging waarvan het hier kan genieten niet verder zou kunnen gebeuren en; dat het volgens appellant de bedoeling was van de ingeroepen Conventie om levens te helpen redden, kan uit hetgeen ter zitting verwoordt afgeleid worden dat hij geen begrip kan opbrengen dat die nood aan een medische verzorging geen grond kan vormen voor een erkenning als vluchteling;

Overwegende dat appellant er bij de behandeling van zijn verzoek in graad van beroep evenmin in slaagt om elementen aan te brengen die als geloofwaardig zouden kunnen aangenomen worden en in verband zouden kunnen staan tot één der elementen van de ingeroepen Conventie van Genève zodat er ook na heronderzoek moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds eerder tot het voor appellant passende besluit was gekomen vermits de door appellant gerelateerde feiten, in zover ze met de werkelijkheid overeenstemmen en rekening houdende met wat er bij de Vaste Beroepscommissie bekend is, niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat appellant zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, de bescherming van dat land niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.".

2. Over de gegrondheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft (eindbeslissing van 6 januari 1998).

2.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel betoogt dat de rechten van verdediging en het algemeen rechtsbeginsel inzake de onpartijdigheid werden geschonden, doordat, tweede onderdeel, hij ter zitting het zwijgen werd opgelegd toen hij zijn zaak verder wenste toe te lichten;

2.2. Overwegende dat de vreemdeling niet enkel voor de zitting van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen moet worden uitgenodigd, maar ook daadwerkelijk in de gelegenheid worden gesteld persoonlijk zijn verweermiddelen voor dit rechtscollege te doen gelden; dat een tegensprekelijk debat inhoudt dat de partijen in de mogelijkheid worden gesteld hun standpunt over alle elementen van het geding mee te delen; dat de rechten van de verdediging slechts worden gewaarborgd indien de partijen op de zitting aan de rechter alle uitleg kunnen verstrekken, die zij nodig achten; dat dit des te meer geldt in de procedure voor de Vaste Beroepscommissie, vermits deze rechtspleging mondeling geschiedt (artikel 57/20, eerste lid, van de wet van 15 december 1980); dat in het voorliggend geval verzoekers raadsvrouw "na de vraagstelling van de rechtbank" volgend voorbehoud op het verslag op de zitting liet optekenen : "De cliënt wil nog verder zijn zaak uitleggen en mag niet" (zie bijlage bij stuk 16); dat op dit bezwaar in de eindbeslissing van 6 januari 1998 in het geheel niet wordt ingegaan; dat zodoende geenszins wordt tegengesproken wat op het verslag van de zitting werd aangetekend, nl. dat verzoeker na zijn ondervraging niet in de gelegenheid is gesteld nog de mondelinge uitleg te verstrekken welke hem gepast voorkwam; dat de beslissing van 6 januari 1998 dan ook met schending van de rechten van de verdediging is genomen; dat het tweede onderdeel van het vierde middel gegrond is;

3. Over de gegrondheid van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft (beslissing van 14 juli 1997).

Overwegende dat ingeval de eindbeslissing van 6 januari 1998 wordt vernietigd, er grond is om de zaak van verzoeker naar een anders samengestelde Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen te verwijzen, hetgeen betekent dat de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer, W. WEYTS, die deze beslissing heeft genomen, niet in de verwijzingscommmissie mag zetelen; dat alsdan geen enkel gevolg meer kan gegeven worden aan de beschikking van 14 juli 1997 waarbij deze gemachtigde bijzitter besliste het hoger beroep van verzoeker zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen; dat in die veronderstelling verzoeker ophoudt belang te hebben bij een vernietiging van de beslissing alvorens recht te doen van 14 juli 1997; dat wat de eerste beslissing betreft het beroep dan bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang niet langer ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 6 januari 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van voormelde commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Artikel 4.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 5.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig februari tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**